

РЕДИТЕЉ ДРАГАН М. ЋИРЈАНИЋ О ДРАГОШУ КАЛАЈИЋУ (1943–2005) И ДОКТРИНАМА ТРАДИЦИЈЕ

Оличење српског генија

Поводом 80. рођендана великог српског сликара, филозофа и писца, Ћирјанић је у интервјуу за московски портал *РусСрбија* говорио о свету Калајићевих идеја, о његовом животу по доктринама Традиције и Кодексу Соларног реда, о држању у рату и миру, о његовом виђењу смисла српске борбе, о пророчким текстовима у којима је још пре четрдесет година упозоравао на зло данас збирно називано „дубока држава”, о стварној природи сила које иза тога стоје, о „конзервативној револуцији” и „трећем путу” као једином ваљаном начину превазилажења нихилизма модерног света...

Нација

ексклузивно преноси целовиту верзију тог интервјуа

Разговарао: Владимир Басенков

То пријатељство трајало је скоро четврт века, дубоко и узвишено, сво соларно и древно. Посведочено у миру и рату, у животу и смрти, у идејама и делима. [Драган Ћирјанић](#), врсни редитељ, један од најзначајнијих представника српске интелектуалне деснице и

ратник српске идеје, говорио је о томе недавно за московски портал

[Русербиа](#)

. Повод је био 80. рођендан

[Драгоша Калајића](#)

(22. фебруар).

Нација

ексклузивно преноси целовиту верзију тог интервјуа, уз све неопходне сагласности и прилагођавања.

ЉУДИ ПОСЕБНОГ СОЈА

Како сте упознали Драгоша Калајића и шта је то за Вас значило?

Пре мог одласка у САД половином 1980-их, упознао сам Драгоша Калајића у редакцији *Књижевних новина*

. Дошао сам да му предложим превод Фелинијеве књиге о филму. Почео је одмах да говори на италијанском. О Фелинију као декадентном режисеру није имао високо мишљење. Нисам тада успео да га убедим у супротно, али сам се убрзо нашао у редакцији двонедељног часописа

Дуга

где је Драгош уређивао рубрику културе. Била је тамо мала група националиста-сарадника који су уносили нове тонове и аргументе поново пробуђене српске самосвести. Од тада сам повремено писао рецензије о појединим програмима ТВ, као и о књигама и филмовима...

Пишући о Драгошу, човеку кога се с поносом сећам, исписујем делимично и сопствену биографију, проживљујући поново мени најдраже тренутке духовног узрастања и блискости са том несвакидашњом личношћу. Могу слободно рећи да је Драгош, после мога оца, човек који је највише утицао на мене. Био је остварење и оличење српског генија у очајним околностима нашег пораза. Могу само замислити шта би био да је живео

у златном средњем веку српске државе...

Често смо седели у друштву његовог најбољег пријатеља, Александра Лончара, још једне необичне личности тајног Београда. Обојица ерудите врхунског ранга, причали су нам о пропалој и, од банкара поробљеној Европи, о декадентној и од центара моћи управљаној музици рок-ен-рола, о другом мрачном лицу Америке, о ЦИА која контролише путеве дроге у свету, о повезаности Вол Стрита и комунизма, о Хомеинију и његовој револуцији који спасава Иран из загрљаја Америке, о шпанском грађанском рату и Франковим генералима у одбрани шпанске круне од комунистичког удара, о Ернсту Јингеру, Дријеу ла Рошелу, Оту Вајнингеру, о Јеврејима, о женама... Гледали смо у Кинотеци немачке филмове међуратног периода који су афирмисали породицу, државу, морал... Та слика света се битно разликовала од званичне, подржаване од стране медија и образовног система. Била је кохерентна и истинита слика нашег европског пораза.

Приближавале су се године југословенске катастрофе. Поларизовала су се гледишта према Слободану Милошевићу. Драгош је стао на про-државно становиште и подржао је Милошевића, видећи у њему могући добар спој између националних интереса Србије и социјалистичке државе која не пада под власт међународног капитала.

Александар је имао подозрења према комунистичком педигреу Милошевића и његове жене. Пријатељство је мало помало губило на срдчности. Драгош је остао бранећи државни разлог. Помиритељски сам предложио да се састанемо у Мадриду за годину дана, на тргу Пласа де Сибелес, када се будем враћао из Америке. Александар је волео Шпанију где је често одлазио. Уз осмех и куцање чаша испратише ме на дуг пут.

Заједно се више нисмо видели. Александар је два пута био у Америци где смо разговарали. Није схватао и није одобравао Драгошев пут ангажовања. Показало се, да за Србе, рат без Драгоша не би био исти, не би имао исту боју. Херојство које је славио, остало би оклеветано и укаљано од „миротвораца”.

Александар је изненада умро 1995. када су његови Крајишници изгнани из Хрватске. Није ни доживео 1999, годину НАТО бомбардовања Србије, годину коначног српског отрежњења од погрешних представа о томе шта Америка данас значи...

Крајем деведесетих година са Драгошем сам радио ТВ серију *Мон Блан*, која се бавила свим важним темама у вези са српским питањем, од Његоша, Краљевића Марка, српских предсказања, винчанске културе, српско-келтских веза, Милоша Црњанског, важности брака па све до питања геополитике.

Сам, у надахнутим монолозима или кроз инспиративне разговоре са саговорницима, промишљао је судбину Отаџбине. *Мон Блан* је била осматрачница Србије. Васпитала је нашу нову елиту, људе посебног соја.

МАГНЕТИЗАМ НЕЧЕГ ДАЛЕКОГ

Какав је човек, по Вашем виђењу, био Драгош Калајић?

Драгош Калајић је човек код кога се у највећој могућој мери слагало оно што је јавно заступао, са личним, приватним моралом у односима са људима. Није био другачији приватно од јавног. С тим да није био некакав „шетајући споменик”, већ је био оличење врлина, човек од крви и меса, једна озбиљна личност, привржен пријатељима, породици, дужностима. У послу војничка дисциплина, у опуштеним моментима веселости са пријатељима увек духовит и на високом степену уважавања, без и трунке баналности. У његовом друштву је владала обзирна опуштеност. Као на двору. Витешки. Брижан као пријатељ, уочавао је сваку сенку промене расположења или нечега што је тиштало човека и распитивао се, саветима помагао. Искреност без околишења. Никада нисам приметио да је некога завитлавао. И у благонаклоним шалама је била доза озбиљности која обавезује, што ће рећи без злурадости или сарказма. Разговори су увек имали неки смисао изоштравања ставова или сукоба гледишта, који откривају мотиве или скале вредности. Увек предност општег над личним. Разумевао је људске слабости и њима правдао нечије лоше поступке. Али у рату не. Ратом је владала одлучност.

Драгош је био нека врста споја живота и уметности. Као да је поистоветио живот и уметност. Идеја и жива мисао у покрету.

За оне који су одустали од себе, упорно или тврдоглаво грешили, понекад је имао застрашујућу озбиљност. Својим ставом захтевао је људску висину. Оно што га је одвајало од већине је дискриминишући став према свим видовима баналности.

Сећам се како је оштро критиковао политичко ангажовање неких наших пријатеља у промоцији кнегиње Јелисавете и њене подршке Демократској странци која је била продужена рука колективног Запада. Доласком демократије била је угрожена патриотска опција Србије. Окупацију Србије 2000. године тешко је доживео.

Занимљиво, неки су указивали на његову мистичну енергију, тајанствени изглед и привлачност за жене. Да ли је то тако?

Драгош је песник у античком смислу те речи, и филозоф и уметник и пророк, истовремено. Гост међу својима, имао је ореол нечег исконског што дотиче нашу суштину. Магнетизам нечег далеког.

Био је леп и мужеван са дубоким баритоном у гласу. То наравно привлачи жене. Притом и паметан. Жене воле да буду у друштву таквих људи. Уживао је у еросу разговора. Вероватно је деловао на примарна осећања наклоности као носилац тимоса, мушке стваралачке енергије. Увек непредвидљиве. Имао је привлачност онога који уноси духове. Необични ореол слободе и бесмртности зрачио је из његове личности.

Био је денди заборављене и поражене Европе. Човек неусловљен модом и „коректним мишљењем”. Доводио је у питање општераспрострањене и модом наметнуте вредности.

Био је веран својим изборима, своме браку, док су трајали...

Жене у његовом друштву биле су принчевски третиране, увек насмејане и блиставе.

ИДЕЈЕ И ПРОРОШТВО

У политици, дабоме, може бити представник било ког заната и професије. Истовремено, понекад се чини необичним како је уметник Калајић деведесетих година прошлог века, усред ратног пожара, постао сенатор Републике Српске. Како се то догодило? Да ли су се Калајић и његов карактер менали током година, или је он, теоретски, могао постати политичар и у младости?

Драгош је од самог почетка био више од уметника. Уметност му је била средство и кључ за улазак у свет идеја. Паралелно са сликарством, још раних седамдесетих година, писао је о разним појавама изопачења савременог света и човека, посматрајући све те појаве са становишта интегралног, целовитог човека Традиције. Његове књиге из младости, *Кршевине* и *Упориште*, говоре о његовој самосвести диференцираног човека и свести о карактеру света који га окружује. Доктрина Традиције је оно што га је од самог почетка одвојило из групе оних који су промишљали свет са партикуларних становишта разних културних аспеката и појава, од економизма, екологије, монетарне политике, до модерне уметности као побуне и слично, који су избегавали суочење са оним основним питањима: у име којих вредности и у име каквог човека. Тражећи и налазећи у доктрини Традиције оно „више од живота”, с оне стране „људског, одвише људског”, он показује да смо створени за много више циљеве но што дух времена дозвољава и захтева од нас.

У часопису *Дело* где је вишегодишњи уредник, обрађује са реченог становишта теме као што су алхемија и стварност, рок-култура, национализам и европејство, тематске студије о Јапану, о Индији, пише о Ернсту Јингеру... Уносећи теоретску озбиљност у теме

савремених појава, отвара дубље увиде у њихово порекло и узроке. Једини је у Србији а чини се међу реткима и у европским размерама, који још тада, седамдесетих година прошлог века говори о ономе што се данас збирним именом назива „дубока држава”, о њеној генези и манифестацијама. О транснационалном капиталу, завери против Европе, масонским махинацијама, миграцијама из Африке и са Блиског истока, говори тада језиком пророка. Припрему и знаке рата видео је јасније но други. Знао је које снаге га инсталирају и узрокују. Видео је ширу слику света и улогу напада на Србију у ширем контексту стварања преседана и хаоса на европском тлу. Одмах је уочио крајњи циљ операције „завади па владај”. Рушећи Србију нишанили су на Русију.

Док је многим рат био срамота и српска кривица, за њега је била част и потврда наших вредности, то што смо били у рату са најмоћнијим силама западног света. Прилика за дистанцу и самоодређење. Подметнути рат је био потврда свих његових увида у карактер тамне епидемије западне цивилизације.

Драгош је уживао у томе што је Србин, у тој божанској ексклузивности. И да којим случајем није Србин, он би, сигуран сам, изабрао да то буде, јер изазов је данас бити Србин. Са необичном сигурношћу, усред хаоса, говорио је о традицији, о светости, о нашем путу.

Као већ потврђена, национално профилисана личност, сасвим је природно што је постао сенатор Републике Српске. Својим јасним опредељењем чинио је част руководству Српске. Честе посете Републици Српској и ратишту, где сам више пута био са њим, говорили су речито о угледу који је имао код политичког и војног врха. Његово познавање закулисних намера и планова „лихварске интернационале” било је драгоцену саветовању за вођење политике под ратним дејствима.

Природно је било да своја европска сазнања примени на српска догађања. Његово пријатељство са људима, европским патриотама, махом из десничарских кругова и понеких са италијанске левице, доприносили су ширењу истине о херојском отпору Срба у борби против неевропских сила које су их напале. Суверено познавање неколико европских језика било је пресудно у медијској комуникацији, кад год је то било потребно.

Сећам се заједничких одлазака на Пале, на славу код Радована Караџића, гусларско вече у Вишеграду, у Бањалуку, у Српско Сарајево на линију фронта. Свуда је био радо виђен и уживао добродошлицу од руководства па све до војника који су препознавали у

њему саборца. Био је њихова артикулација, гласноговорник и подржавалац њихове борбе и херојства.

Међутим, њега политика у ужем смислу није интересовала да би се њоме икада професионално бавио. Да је хтео, на тај пут би одавно стао. Био је свестан да је пресудан, што би Немци рекли, *weltanschauung krieg*, рат погледа на свет. Ко влада духовним пољем, влада и светом. Свет идеја и идеологија у функцији обнове Империје и духа Традиције је оно што га је занимало.

РАЗУМЕВАЊЕ ПО ДУБИНИ

Драгош Калајић је на свет и процесе гледао, ако се може тако рећи, одозго. Године 1990. његов интервју о масонима је одјекнуо. Тема „новог светског поретка” била је честа у његовим говорима и текстовима. Када се данас расправља о овом питању, можемо рећи да постоје две стране: „емоционална” (не увек поткрепљена чињеницама) и стварна. Калајић је о томе заиста имао сазнања?

„Нови светски поредак” за мислеће Србе је чињеница реалности.

Ко то не види данас, политички је слеп. Документовано је у више наврата у јавним говорима, од Регана до Буша старијег, Клинтона, Обаме, као обзнана давно припреманих и оствариваних етапних корака ка том циљу од стране „владара из сенке”.

Да би се сагледале шире стратегије на пољу деловања, потребан је суверенски поглед одозго, како би се уочила синхрона деловања у разним сегментима живота. Драгошу је, наравно, на срцу лежала судбина Србије, али шире и судбина Индо-Европљана, чије

појавне облике чине поједини родбински повезани народи. Ми Европљани, као шира органска заједница смо егзистенцијално угрожени, наша култура као и сам биолошки опстанак. Та матрица тихог нестајања замагљена је димном завесом „прогреса“, „слобода“, технолошког напретка, ширењем демократије и идеологије „људских права“, космополитизма, екуменизма и уништењем свега што стоји на путу слободном протоку (ликвидности) новца и услуга. Суверене нације са својим особеним културама стоје на путу либералног капитализма. О томе говоре и историјски процеси који се крећу ка успону на власт трећег и четвртог сталежа друштвене хијерархије, која увек постоји, у свим временима. План „Куденхоф-Калерги“ је само један од беоцуга тог наума да се биолошки расточе народи Европе помоћу имиграната са разних страна света. Сама Европска заједница створена је са намером уништења свих граница („отворено друштво“) и суверенитета и потчињавања „једној влади“.

Све те идеје зачете су у езотеријским кухињама тајних друштава из доба просветитељства са обједињујућим знаком анти-Традиције и контра-иницијације, које трају и институционализовано све до данас.

Комунистичке обојене револуције, „Балфурова декларација“, „Моргентау план“, светски грађански ратови Европе 20. века, Европска Унија, непрекинути ланац ратова све до данас и низ економских, културних, демографских, здравствених подухвата су само беоцузи на том путу стварања „новог светског поретка“. Сувише је много евиденције да би било игнорисано као „емотивно“.

Драгош је знао које противевропске снаге стоје иза остварења тог наума. Жреци и свештеници култа бога Мамона.

Оно што су људи мутно наслућивали као заверу против Европе, он је већ одавно знао да је то дело већ поодмакло у развоју. Без Калајића, разумевање стања и зла које производи Америка и скривене силе које управљају њоме, било би спорадично и парцијално. Разумевање проблема по дубини и са вредносно јасном скалом, закономерност појава и њихова предвидљивост, главни су Калајићев допринос тумачењу слике савременог света.

САМОСВЕСТ ПОСЛЕДЊИХ ЕВРОПЉАНА

Која Калајићева дела у сликарству, књижевности, публицистици и издаваштву сматрате најснажнијим и најистакнутијим?

Често сам био у Драгошевом атељеу, у његовој родитељској кући на Црвеном крсту, у поткровљу, где су доминирала велика платна и где је он, помало свакога дана радио на сликама. Остали зидови били су крцати књигама. Сећам се када је радио слику *Из наше унутрашње империје*

. Из доњег ракурса насликана је монументална фигура мермерног орла на постаменту крај којег је човек у мантилу, полулеђно окренут ка нама, загледан у своје мисли. Изнад је сазвежђе Великог медведа на северном небу. Из неког разлога, можда зато што сам имао баш такав мантил, умишљао сам да сам тај човек ја, јер профил је готово па био мој. Када сам му то рекао, он се само насмејао настављајући да четкицом завршава последњу од малих пирамида које су често лебделе на његовим платнима.

Сличан осећај поистовећења имао сам и са јунаком његовог последњег романа *Српска деца царства*

, где се он, лик из романа, баш као и ја, вратио у ратом захваћену Србију, после вишегодишњег, у суштини испразног, боравка у САД. Неки сегменти романа, могуће, били су инспирисани мојим утисцима из Америке које сам му причао. Ето, у мојој уобразиљи, та два Драгошева дела чудним нитима су везана за мене и драга су ми.

На страну лични мотиви, од свих његових дела, од имагинарног пожара српске библиотеке, како би се могло рећи, спасао бих за будућност *Упориште* и *Кодекс соларног реда*

, важна дела за индивидуалну чврстину, а на општем нивоу истакао бих као најважнија два његова дела

Европска идеологија

и

Русија устаје

, као сажетке свих Драгошевих ставова, идеја и планова о стварању нове Империје и почетку новог циклуса цивилизације. Последње и велике наде Калајић је полагао у Русију као језгро и извориште европске биолошке супстанце, свесне своје улоге

последњих Европљана

, кадре да обнови себе а тиме и Европу. Велики су задаци и улог Русије.

Калајић је изучавао филозофију, давао своје коментаре на размишљања истакнутих мислилаца различитих времена и народа. И Николај Берђајев је био на овој листи. Колико су руски мислиоци утицали на Калајића? Под чијим утицајима се он обликовао као личност и стваралац?

Калајић је често за себе говорио да је он само карика у великом ланцу Традиције. Могао је међутим, као и Црњански, за себе да каже да је сам свој предак. Мистериозни су и чудни путеви духовног сазревања и иницијације у велики свет идеја. Свакако је најважнија божанска, индивидуална искра личности, која има позвање за одређен духовни пут, који је већ спреман и припремљен. Драгош је унук свештеника Милоша Паренте, ректора Карловачке богословије и нећак др Ненада Паренте, народног хероја, који је погинуо на самом почетку Другог светског рата. По мајчиној линији потомак је чувеног сердара Јанковић Стојана, ускочког вође далматинских Срба.

Једном ми је Драгошев брат од тетке, у подруму њихове заједничке куће, показао огромну библиотеку уз коју су одрасли.

Драгошево образовање и ерудиција били су фасцинантни. Сви предуслови за јединствен духовни пут били су ту. Његово идеолошко опредељење га је оријентисало ка духовним изворима европске традиције и конзервативне мисли. Од руских мислилаца помињао је у разговорима и својим текстовима, Данилевског, Леонтјева, словенофиле, Розанова, Берђајева (*Смисао историје, Ново средњовековље, Филозофија неједнакости*), пратећи њихову мисао о односу Русије и Европе и о смеру словенске идеје. Свакако је био упознат и са делима евроазијаца Н. Трубецког, Савицког, Вернадског.

Био је надахнут делима Јулиуса Еволе и Ренеа Генона, идеолозима, обновитељима и мислиоцима примордијалне Традиције из чијих идеја је рођена савремена европска десна мисао, као и идејама „конзервативне револуције” међуратног периода, која је и дан-данас задржала многе потенцијале за препород европског и руског човека.

Кроз Драгоша, појавило се ново лице Традиције. Нико пре њега није говорио о злу модерног доба, нико убедљивије није сведочио о повезаности капитала плутократије са левичарским деловањима у свету утопљеном у егалитаризам, све да би се затворили здрави импулси Традиције и нација. Парадоксално али истинито, капитализам и комунизам, само су два лица једне те исте пошести, наизглед супротстављена, пошести новог светског поретка. Показао нам је једну нову мапу идеологија и концепата света.

ПРЕПОЗНАТИ ПРАВЕ НЕПРИЈАТЕЉЕ

И поред свог огромног родољубља, Калајић је доста времена је провео у иностранству. Да ли је неопходно да стваралац мена перспективу и да себе, своју отаџбину и неке проблеме сагледа споља?

Једном приликом причао сам са Драгошем, о проблему наше фасцинације Западом а посебно Америком. Рекао сам да би хипотетички било добро када би сви они који желе да оду у Америку, могли да тамо оду о државном трошку на годину дана, па да поново стварамо државу са онима који се сами после тога врате. Били би свакако ослобођени илузија о Америци и не би за њом, неосновано више чезнули. Сва та фасцинација производ је америчког медијског деловања на тлу Европе, које ствара лажну слику о лагодном животу.

Путовања су добра ствар када је човек свестан вредности своје традиције и јединствености тла на коме је поникао. Сучељавање сопственог искуства и његова провера у другим околностима може само обогатити личне духовне трезоре и бити на корист појединцу, а по повратку и његовој широј заједници. Целовита личност никада трајно, без принуде, неће напустити своју земљу. Не иде се да би се променило него да би се већ постојеће обогатило.

Наше заједничко европско тло и није у потпуности за нас страно. У Европи ми смо увек код својих рођака. То је наше заједничко наслеђе, на неки начин заједничка кућа. У духовном смислу, човек никада не напушта своју кућу.

Сва је прилика, сигуран сам, да је Драгош своју метафизику понео као формирану из Београда и само потврдио и проширио у Риму а не тамо пронашао.

У Драгошевом случају, од његовог „странствовања” у младости Србија је имала вишеструке користи.

Како се, укратко речено, Калајић показао током дешавања у Босни и Херцеговини, нарочито након избора за сенатора Републике Српске?

Од самог почетка подржао је борбу Срба у Босни. Опстанак је примаран и ту није било никаквих дилема. Рат у Словенији и Хрватској је већ увећало буктао. У оркестрираној акцији лицемерног Запада видео је главно извориште опасности. У муслиманима није толико видео непријатеље колико наивно и лаковерно оруђе у рукама Запада. У својим извештајима са ратишта где је често одлазио, кад год је говорио о муслиманском руководству, давао им је излазну могућност будућих преговора и заједничких интереса које могу делити са Србима. И њима је предочавао праве узроке и указивао на зликовце иза завесе. Водио је рачуна о словенском разумевању. Никад није демонизовао непријатеља. Били су то само ратни непријатељи.

Витешко српско становиште није никада напуштао. То му је, мислим и обезбеђивало углед у очима сабораца јер им је говорило о светости разлога рата и наше борбе а не о његовом хтонском пореклу, које је увек, нажалост присутно.

Његов избор за сенатора Републике Српске, био је природан и логичан. Долазио је као

почаст и позив на још делотворнију и директнију сарадњу. Драгош је то са одговорношћу прихватио. Аристократски осећај дужности му је то налагао.

КА ЦЕНТРУ И СВЕТЛОСТИ

Драгош Калајић је припадао кругу око уметничког покрета „Медиала”. Како је он схватао идеје „новог конзервативизма”?

Унутрашњи немир послератне генерације у комунизмом пораженој и окупираној Србији, кулминирао је у појави више окултних група као реакције на официјелно друштво које је попримало црте сабласне сатанске присутности.

„Медиала” је била уметничка група за одбрану интегралности и језгра егзистенције, насупрот експлозији нихилизма свеопште модерности. „Медиала” је значила побуну потиснуте и прогресом и модернизмом суспендоване Традиције. Традиције у пуном свом издању, величанствене, светлосне, окултне и опасне истовремено. Све суспрегнуто и потиснуто добијало је и своје демонско обличје. У „Медиали” се преламала модерна уметност у потрази за Средиштем и Светлошћу.

Са тим набојем супротности ушао је и Драгош Калајић са својим „хиперборејским реализмом” у свет сликарства, сликајући тај Центар и ту Светлост. То је била сликарска еманација идеја „новог конзервативизма” у својој застрашујућој лепоти. То је био позив за превазилажење „пуког људског” и скок у висину постојања.

Рестаурација доктрине Традиције је у основи „конзервативне револуције” која човека схвата као биће са хијерархијском структуром, окренуто и управљано вишим божанским

принципом, оличеним и у његовом земаљском животу. Превладавање већ истрошених матрица капитализма и комунизма, те лажне дихотомije материјалистичког погледа на живот и тражење трећег пута, афирмације већ доказаних вредности Традиције је, по Калајићу, једини начин изласка из зачараног круга нихилизма модерног света.

Какав је завет српском народу оставио Драгош Калајић?

Како спирала урушавања наше државе постаје све дубља и већа, то дело Драгоша Калајића постаје све актуелније и све потребније. Стојимо пред животом и делом Драгоша Калајића, као немим сведоком јединственог животног пута кроз који је дух Традиције проговорио уверљивошћу и храброшћу која давно није виђена. Вратио је мужевност и углед оклеветаној десници Србије и држао катедру патриотизма, која нас је окупљала и збијала редове у данима рата и која ће сведочити о постојању Србина који је видео светлост у ноћи Европе и враћао Србима самопоуздање. Поставио је меру српске величине. <

(Извор: ruserbia.com , Москва, 5. март 2023. Опрема и приређивање: „Нација”)

Објављено: среда, 15. фебруар 2023, 20:53h